

PLENITUDE

A segunda carpeta individual de autor das Edicións do Dragón conforma a ópera prima dunha poeta, Olga Novo, que se vén asomando regularmente nos últimos anos ás páxinas de revistas como *Dorna*, *Festa da palabra silenciada*, etc. A *teta sobre o sol*¹, cartapacio deseñado por Antón Caamaño, retoma o ancestral tema do erotismo para falarnos, desde a loucura e a vertixe do sexo, desa vivencia aniquiladora. "ti es viaxar máis lonxe dos países do mapa / e máis loxe a miña verba que os seus nomes" di o eu poético anunciándonos a singradura polas rutas de outro corpo e, a un tempo, por toda a realidade circundante pois a relación erótica é tamén telúrica e cósmica, integradora do ser humano no centro do mundo. Sabe que, para dotala de forza suficiente, debe "revolve-la voz entra-la en carnes / manter en vilo o amor como as palabras". A vivencia deste sentimento pode ser destructiva para o eu poético, daí que deba furtarse á onda expansiva desa explosión vital que pode acabar aniquilándoa. Así malia expresar a súa chegada ó amor "como louca" tamén reafirma a súa intención de "non romperme coma un cristal de murano" pois a dependencia total do outro ser resultaría funesta para ela:

ti dábasme pequenos grans de trigo para comer na man

e amosábasme unicamente as bágoas coas que se fai o pan dos

tristes,

as derrubadas casas nas que viven.

mais eu xa estivera alí noutrora,

xa comera o pan dos tristes,

vivira nas súas casas,

xa comprendera que non reside alí verdade algunha.

En poemas como "Madeira delicada", "Faro", "Tear" ("*falas co movemento co que se fía o liño / para esconxura-la morte/ e a túa roca non é máis aló da miña vulva*") vai percorrendo a voz poética un mundo de elementos e materias cotiáns que, desde unha dobre significación simbólica, se tornan agora motivos do xogo sexual. A ambivalencia das cousas esténdese tamén ós espazos (mariña, bosque, terra, ribeira) que se percorren como lugares de encontro amoroso, á súa vez entendido como medio de fusión telúrica e cósmica. Esa voz adolescente que nos fala nos primeiros

¹ Edicións do Dragón, 1996.

textos asume a violencia do encontro erótico como forma de modificación vital e medio de coñecemento profundo das cousas. Subvertida a orde natural dos seus ciclos, é agora máis consciente que nunca da súa cercanía á orixe propia, e por extensión á de calquera ser humano:

retorno á mica orixinaria ó musgo

verde coma todo o que pobo a meu xeito de entrar polo mundo.

houbo outro tempo para aprende-la sucesión das albas

outro para soporta-lo peso das palabras

pero a min alguém trouxemos todos e pousoumos con estrondo

e era imprevisto o amor como a materia do vértigo

era campá matinal

a estremecerme dentro

no corazón na cona nos claros do meu bosque

Elementos telúricos, marítimos, froitas, animais, van conformando unha orbe de sensacións que nos envolve no avance polos versos de Olga Novo. Sabores, olores, tacto. Sentidos mimados ata o límite con preciosismo para dotarnos dunha maior proximidade ás vivencias do eu e á súa concepción vital ("a vida resúmese / a entrar nun círculo a bailar/ por un momento/ a danza, tolamente, das abellas"). Consciente da súa forza -"comigo viñera xa o desexo/ e un arrecendo a incensos e a fulgor primario"- a voz vaise abrindo ó lector sen veladuras pois chegada "ó norte de tódalas cousas / aquí hai que falar como quen se arranca a lingua" ata acabar por ser "muller máis gutural/ (...)/ aberta para a hora seguinte/ en anacos grandes de cabazo". Mais o encontro amoroso conleva tamén unha loita atávica entre masculino e feminino, oposición expresada, xa desde o título, na simboloxía do sol oposto á terra e á teta, imaxe por excelencia da nai nutricia que outorga a vida. O sol, masculino na súa elevación, é fugaz e efémero posto que pasa por fases de receso mentres que a terra, feminina e materna, é inmutable na súa permanencia ancestral. No poemario as múltiples e poliédricas sensacións da muller amada son cauce para rexeitar a imposición fascista do sol-home e substituíla polo ofrecemento, amorosamente telúrico, da muller-terra:

non sabes chegar súbito a explosiona-lo azucre das laranxas

nin consegues manexa-lo envoltorio das mapoulas

e nin sequera ascendes a auga-lo peito en sinal rústico.

porque

para iso

hai que bordealo son ó pe do último acorde

e escorrerte como se corre o risco

de estar á vida

como se está á morte.

É tan total o ofrecemento que o eu poético fai de si mesmo que remata, vivida a relación erótica, por derramarse sobre o orbe, como o leite mansamente fértil. Desde entón, a búsqueda das sensacións perdidas efectuarase constantemente en todos os ámbitos do cosmos sensorial como alimento para a plenitude:

e que ninguén me busque exposta como estou á madrugada

regresada nun instinto de rumor de froita

devastada na constancia de coce-lo amor a lume lento

rebetada na percura dun perfume incendiario

de lentísima flor de cerdeira

TERESA SEARA

A Nosa Terra, 733, 4-7-1996, p. 24.